

* * *

О жениха по мѣсницитѣ Вълка.
А редъ му падна рано пролѣтъта
И той на царска служба да отиде —
Неволната неволя да изпита
На младъ коняръ, отведенъ на чужбина.
Два мѣсеца отъ какъ е въ Стамбулъ той,
Два мѣсеца отъ какъ е той коняръ,
Въ сарайтѣ на Лалахинъ паша;
Въ оборитѣ на старий миралай
Се чуваха арабски три жребца
И тѣхъ ги нему дадохъ на отгледъ.
При низкия оборъ въ отдѣлна стая
Сѣ настанъ конярътъ. На стѣната
Вулгията си повиси; до нея,
Край самия прозорець, окачи
Той пѣстрата си мѣдена цафара, —
При тласъка на сръбнитѣ врата
И острий скрипъ на бравитѣ ръждиви,
Кат' сѣпната потрѣпваше тя тихомъ.
Изъ стаичката гледаше прозорець
Къмъ двора вѣнъ обърнатъ и прозорче
Продънено въ стѣната — къмъ обора.
До прозорчето лепнатъ бѣше щърбелъ
Отъ нѣкакво си огледало, — него
И низкий, дървенъ изполоменъ одъръ,
Завари той отъ тука бивши други.
Прѣдъ щърбелчето младиятъ коняръ
Възсукваше си чернитѣ мустачки